

[Aksel Larsen.]

vil skaffe monopoltilsynet endnu flere „kunder“. Derfor tillader jeg mig at gentage mit spørgsmål fra første behandling: når det var fuldkommen umuligt for monopoltilsynet at behandle 150.000 „kunder“ i oktober måned, hvordan er det så blevet muligt for det at behandle 150.000 eller flere „kunder“ nu?

Så har jeg stillet spørgsmål nr. 25 i udvalget om, hvor stort monopoltilsynets personale er, og her ønskede jeg også at få at vide, om hele personalet var beskæftiget ved monopoltilsynets virksomhed. Jeg fik derpå et svar, som i sin storladne enkelhed fortjener at komme ind i Folketingstidende. Det lød således:

„Det i monopoltilsynet pr. 1. november 1962 beskæftigede personale var i alt 90 personer, hvoraf 3 halvdagsbeskæftigede og 4 vikarer på skrivestuerne. Hele dette personale er beskæftiget ved monopoltilsynets virksomhed.“

Ja, når det er det personale, der er beskæftiget i monopoltilsynet, er det klart, at de alle sammen har beskæftigelse dér; men det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte, hvor mange der er ansat, og hvor mange der beskæftiger sig med monopoltilsynets virksomhed. Jeg var nemlig vidende om, at man havde kunnet udlåne personale til andre statsinstitutioner, og så længe de er udlånt, kan de jo ikke have været beskæftiget i monopoltilsynet. Dertil kommer — det fremgår af monopoltilsynets egen beretning — at monopoltilsynet beskæftiger sig med mange, mange andre ting end lige netop priskontrol og monopolkontrol.

Jeg måtte altså gentage mit spørgsmål, og så fik jeg det svar, at det var rigtigt nok, at man beskæftigede sig med andre ting, men det syntes man, man var de nærmeste til. Det skal jeg ikke bestride, men så er det da rart at få det opklaret. Det personale, monopoltilsynet har, skulle altså være på 90 personer, og hele dette personale beskæftiger sig aldeles ikke med priskontrol, men med mange andre ting, som ganske vist har en vis forbindelse med monopoltilsynets virksomhed, men som dog ikke kan siges at være priskontrol. I øvrigt fik jeg også oplyst, at der var en del, der ikke direkte var beskæftiget med priskontrollen, men var udlånt eller sådan noget.

Det havde jo været nemmere, hvis mono-

poltilsynet havde svaret korrekt på mit spørgsmål i første omgang, i stedet for at man, om jeg så må sige, skulle trække et svar ud af dem med tang.

Det blev ganske vist endnu mere ubehageligt, da jeg stillede det spørgsmål til monopoltilsynet, som findes under nr. 26:

„Anvender monopoltilsynet i sit kontrolarbejde på noget område princippet med fastlæggelse af en maksimal overskudsprocent for kontrollerede virksomheder?“

Jeg skal skåne det høje ting for at blive underrettet om det svar, jeg fik — formelt fra handelsministeren, reelt fra monopoltilsynet. Det fylder sådan det meste af en spalte i tidenden og er en forklaring på, hvad der står og navnlig ikke står i monopolløven. Men jeg har ikke spurgt om, hvad der står i monopolløven, og heller ikke om, hvad der ikke står i monopolløven. Jeg har spurgt, om man anvender en bestemt praksis, et bestemt princip med fastsættelse af maksimal overskudsprocent — ja eller nej. Så får jeg en lang søforklaring, bliver mistænksom og siger til mig selv: de anvender sikkert nok den metode, men de vil ikke rykke ud med det.

Altså var der ikke andet at gøre end at sende et lidt skarpere formuleret, supplerende spørgsmål, hvori jeg siger, at jeg har spurgt om praksis og ikke om, hvad der står i monopolløven, og at jeg ønsker spørgsmålet besvaret konkret, som det er stillet. Derpå fik jeg et svar, som var noget mere kortfattet. Svaret lyder:

„Monopoltilsynet har på forespørgsel oplyst, at tilsynet hverken over for enkeltvirksomheder eller brancher har fastsat en bestemt maksimal overskudsprocent.“

Hvis monopoltilsynet havde givet det svar med det samme i stedet for at forklare mig, hvad der står og ikke står i loven, havde det hele været nemmere.

Men hvis monopoltilsynet ikke anvender den metode at fastsætte en bestemt maksimal overskudsprocent, hvad jeg ikke kan forstå, så burde monopoltilsynet anvende den, og jeg har gjort den højtærede minister opmærksom på, at det kan man godt. Vi har naturligvis alle sammen en hel del at kritisere Den vesttyske Forbundsrepublik for; men det ser for mig ud, som om man